

ŽABOKUK

Úvodník.....	3
Kalendárium.....	5
Duchovní ponor.....	6
Laskavý příběh.....	7
Svědectví.....	8
(ne)obyčejní lidé naší farnosti.....	12
Co proběhlo ve farnosti.....	14
Co proběhlo ve středisku.....	22
Měřím metr, no a co!.....	26
Senior Club.....	28
Perly z našich kázání.....	30
Letem světem.....	30
Od ucha k uchu.....	31

Príspevky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 18. 8. 2014.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk.
Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.
Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: Jan & Jana Šlachetovi, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský jako členové redakční rady, příspěvovatelé z farnosti a střediska mládeže.

Grafická úprava a sazba: Jan Huňář.

Fotografie: fotografie „Akce farnosti“ – Petr Polanský, archiv středisko, farnici.

Tisk: tiskem.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz,
stredisko@brno.sdb.cz,

www.brno.sdb.cz, tel: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

křty:

děti:

Vendula Pavlína Karčová	20. 4. 2014
Jakub Rašovský	20. 4. 2014
Julie Hana Vrbová	26. 4. 2014
Julie Selvekerová	27. 4. 2014
Ondřej Hamšík	18. 5. 2014
Amálie Anna Kovárníková	18. 5. 2014
Sofie Isabela Mužíčková	18. 5. 2014

křty + biřmování + Eucharistie 19. 4. 2014

Monika Josef Žofie Klimešová,
Anita Michele Josef
Kovačičová-Jurmanová
Veronika Marie Josef Kršková
Martin Josef Jindřich Vomela
Aneta Isabella Nina Vomelová
Lucie Jan Bosco Marie Dominika
Vomelová

biřmování

19. 4. 2014

Pavel Filip Marek Krška
Zdeněk Antonín Musil

1. svaté přijímání

11. 5. 2014

Barbora Baborovská, Anna Balíková,
Adam Bušina, Alžběta Elbelová,
Vojtěch Holík, Tomáš Ježek,
Šarlota Knechtová, Petr Pololáník
Antonín Pospíšil, Jan Pospíšil
Miriam Rotreklová, Anna Marie
Rychlíková, Pavel Vrbas

sňatky:

Vít Kříčka a Lenka Juřenčáková 3. 5. 2014

pohřby:

Marie Ehrenbergerová* 6. 11. 1928 † 14. 3. 2014
Marie Miličková * 15. 3. 1938 † 15. 4. 2014

Otevřme oči. Boží stopy jsou všude kolem

Milé sestry a bratři,
byl jsem včera trochu bezradný, o čem napsat úvodník do našeho farního časopisu a hlavně čím začít. Dnes, když jsem vstával, jsem to svěřil Duchu svatému. A kolem poledne jsem prožil intenzivní spojení s vámi se všemi.

Se zpožděním jsem nesl na úřad městské části protokol o uzavření sňatku Lenky Kříčkové, nedávno ještě Juřenčákové. Hned před našim vchodem mě zdravili nějací rodiče s dítětem. Odnikud si je nepamatuji, ale potěšilo mě to.

Ani ne v půli té krátké cesty k úřadu jsem potkal Janu Šlachetovou s vnoučkem, který se živě zajímal o výkopové práce na Luční ulici. Vyjasnili jsme si, že mešní intence za jejich (a naši) Sabinu je právě den před jejími 18. narozeninami. Plnoletost jsme loni slavili i my – náš kostel byl posvěcen 27. května 1995. Příští rok nás tedy čekají velké oslavy 20 let od

posvěcení a 15 let od ustanovení nové brněnské farnosti u našeho kostela Panny Marie Pomocnice v Žabovřeskách.

Když už jsem byl venku, protáhl jsem cestu na okružní růžencovou obchůzku. Na Gabriely Preissové mě čekalo překvapení: V zaparkovaném autě se staženým okýnkem seděl chlapík a první, co mě napadlo, bylo, že je to náš otec Josef Daněk. Tak jsem si představil, že on se mezi námi pohybuje, jako se Vzkříšený Pán zjevoval po 40 dní svým věrným. Že Josef dostal od Boha milost třeba 40 týdnů projíždět in cognito naším městem, občas se s někým potkat, pozorovat, jak vše jde kupředu a kam farní život pokračuje. Pokud tomu tak je, pak by toto Josefovo objevování se a mizení trvalo do svatě Ludmily 16. září.

Tak vás jen vybízím k pozornosti, koho na svých cestách můžete potkat, aby i vaše srdce byla naplňována novým ohněm. Jako nitra emauzských učedníků, kteří také byli skeptičtí, ale dostavila se k nim veliká radost a prožili dotek Ježíšova hřejivého tepla a Života při lámání chleba.

Na každém z nás se nějak odráží Boží láska a Jeho stopy jsou všude kolem nás. Proto jistě i na vás čeká mnohá velká radost při setkávání se se známými i neznámými tvářemi. Jen oči dobře otvírat pro vše, co Pán připravil – v tom světském všedním i v tom sakrálním při liturgii. Ve všem je ukryto něco, co nás může otvírat pro veliké tajemství, pro Jeho chození s námi a Jeho zájem o nás.

Setkání s Josefem v autě mi připomnělo také ministranty: Jeden z nich se totiž včera o Josefovi vyslovil jako o svatém člověku. Kéž bychom se všichni takto vzájemně vnímali a ctili – nejen slovně, ale i niterně. Kolik zmůže to, když ostatní nezavrhujeme, když se jich neobáváme, máme pro ně pochopení a trpělivost. Vždyť nás všechny si Bůh zasvětil při křtu a počítá s námi.

Do třetice mi Josefa připomíná P. Josef Malík – možná jste o něm také slyšeli. Zemřel 12. května přímo při sloužení mše svaté. Měl 62 let, tak jako náš poslední farář, také se jmenoval Josef a také tak náhlý odchod. Za pár dní do děkanátu Moravský Krumlov jede za tohoto kněze zaskočit P. Martin Poláček.

Cesta po Tolstého mi zase připomněla P. Antonína Pospíšila, který je zde v opatrování, který tolik touží ve svých 88 letech se angažovat pro naše společenství, třeba podáváním svatého přijímání na nedělní večerní. Teď se častěji ocitá v nemocnici, takže ho tolik nevidíme, i když on by tolik rád.

Jeho touha sloužit mi připomíná, abych poděkoval vám, kteří jste se nabídli, že posílíte úklidovou kostelní skupinu. Vaše pomoc bude potřebná, protože před rokem oslav posvěcení kostela a ustanovení farnosti chceme náš chrám nechat vymalovat. Termín je s firmou domluven na 14. – 23. 7. Následovat bude úklid. No a pokud nechceme platit firmě 302 Kč za uklízení hodinu na každého pracovníka, tak vás prosím, abyste přišli máknout.

Když už je řeč o prázdninovém

termínu, tak myslím hlavně na děti, mládež a rodiny. Ať se vám prázdniny podaří, hodně se naložte Boží dobrotou a prožijte to, že Ho máte hodně rádi a že Jeho objetí je jedinečné.

Díky také za vaše modlitby za těžce nemocného P. Petra Chovance, který ještě před dvěma lety patřil do naší žabovřeské komunity. Modleme se i za mladé muže, aby pocítili lákání našeho Pána k následování ho kněžskou cestou, aby objevili krásu celého tohoto darování se v lásce a zatoužili stát se kněžími.

Zdá se, že jsem těch písmenek už nasašel dost. A to jsem se ještě nerozepsal o mém nástupci ve správě farnosti P. Maxmiliánu Dřímálovi, který má nastoupit k 1. září a který už se tady začíná zjevovat.

Doufám, že vám něco napíše i Jožka Klinkovský, který má zase odejít od nás do Fryštáku.

Málem jsme v tomto školním roce (už potřetí po sobě) měli v našem kostele další svěcení: kněžské Ladislava Bandoucha z blízkých Hrušek a jáhenské Jana Štěpána Musila (který v Žabovřeskách před lety působil). Nakonec je ale místem svěcení Slavkov.

Tak ať se vám všem, sestry a bratři, v naší farnosti dobře žije, ať zde nalézáte co nejvíc toho, co byste rádi, ať máte chuť a odvahu se zapojit těmi dary, které máte od Pána.

P. Jan Stuchlík

kalendářium

farnosti a střediska

Červen

1. 6.	14. 30	Dětský den ve středisku
4. 6.	15. 00	Závěrečná akademie ve středisku
5. – 6. 6.		Sportovní den VKH ve středisku
7. 6.		Výlet pro děti před vigilií Ducha svatého do jihlavské ZOO a kláštera s otcem Radkem
7. 6.	21. 00	VIGILIE SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
8. 6.		SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO: mše: 7.30, 9.00, 10.30, 18.00
12. – 13. 6.		Ukončení kroužků ve středisku
13. 6.		Animátorské rožnění + FREE STAGE ve středisku
		Poslední animátorská mše
15. 6.		SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE: mše: 7.30, 9.00, 10.30, 18.00
19. 6.		SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ: mše: 7.00 a 18.00
		Závěrečný táborák ve středisku
20. – 21. 6.		Fotbalové turnaje ve středisku
23. – 27. 6.		Středisko v rukou animátorů
24. 6.		SLAVNOST SV. JANA KŘTITELE – mše v 7.00
	17. 00	Poslední bohoslužba slova pro děti na závěr školního roku
27. 6.		SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA: mše: 7.00, 18.00
29. 6.		SLAVNOST SV. PETRA A PAVLA: mše: 7.30, 9.00, 10.30, 18.00

Červenec

1. 7. – 31. 8.	Pondělí až pátek – mše pouze v 7.00
	Sobota – mše v 7.00 a 18.00
	Neděle – mše pouze v 7.30, 9.00 a 18.00
4. 7.	1. PÁTEK + PAMÁTKA SV. PROKOPA – mše v 7.00 a 18.00

Srpen

1. 8.	1. PÁTEK + PAMÁTKA SV. ALFONSA – mše v 7.00 a 18.00
-------	---

Přijď, Duchu

Čekáme na to, co má přijít zítra. Devět dní, padesát dní, padesát let, pět set let jsme čekali. Je to den, na který stále čekáme, ale na který nikdy nejsme připraveni, den velkého vylití milosti, den, který všechny ostatní dny svazuje dohromady. Je to den, kdy můžeme mluvit a je nám konečně rozuměno, den, kdy můžeme nesouvisle blábolit a lidé se nám nesmějí, kdy milovat Boha je v pořádku, aniž bychom to museli obhajovat nebo se bát, je to den, kdy víme, že všechny údy jsou odlišné, a přece se všechny radují jeden z druhého. Toto jsou Letnice, den velkého shromáždění i velkého vyslání.

Čekáme na tohoto Ducha – zapomená nejde, že nám před dlouhým časem už byl Duch dán – ve skutečnosti se vznášel nad chaosem, jak stojí na prvních řádcích Bible. Čekáme tak na někoho, kdo už vlastně přišel. Čekáme na vodu, která čerstvá a jiskřící již byla vлита do našeho poháru. V poušti našeho konání čekáme na svěží vánek. Čekáme na oheň, jenž nepřetržitě plane v našem nitru. A čekáme na život, který již máme.

Čekáme, a přece jsme dveře zavřeli na závorku – ze strachu. Bojíme se té stránky Boha, kterou nemůžeme ovládat ani vysvětlit nebo si ji zasloužit, jež je svůdná a nemůže být svázána zákonem, změřena nebo nařízena. Buďme upřímní. Nemáme rádi tuto tvář Boha vystupující před námi v podobě holubice, vody a neviditelného vánku. Děsí

nás tato část Boha, jež „vane, kam chce“ a již naše teologie neumějí předpovídat ani jí zabráňovat.

Podobně jako učedníci sedíme v horní místnosti, ze strachu za zavřenými dveřmi, a přece říkáme, že čekáme na svého svatého Ducha a připravujeme se na něj. Naštěstí Bůh našim malým a zbabělým cestám přivykl. Bůh ví, že se raději zabydlujeme v pohodlných jistotách než ve svobodě evangelia. A Bůh je rozhodnut toto prolomit.

Duch nakonec překoná překážky, které klademe a jimiž se obklopujeme, obdaří nás dostatkem pokoje, abychom stanuli tváří tvář „ranám na jeho rukou a v jeho boku“. Setkáváme se s pravým Ježíšem, s ranami a vším, a snad poprvé se shledáváme se svým pravým já. Tito dva jsou téměř totéž. „Pokoj vám,“ říká znovu.

**Převzato z knihy Richarda Rohra
Radikální milost
připravila Jana Šlachťová**

I myšlenky mohou bez užitku shnit

Dneska jsem neměla moc času na vaření oběda. Naštěstí jsem včera uvařila takový kotlet čokrové polívky, že jsme ji nedokázali sníst. Byla tedy zase čokrová polívka a pak palačinky. My je máme rádi s domácím meruňkovým džemem, s bílým jogurtem, sekanými ořechy a špetkou skořice. To je dokonalý chuťový akord. Něco jako E9.

Domácí meruňkový džem je zaručeně domácí. Vím to, protože jsem ho u nás doma sama vařila. Tehdy o prázdninách bylo horko, meruňky na naší zahradě rychle dozrávaly, padaly na zem do trávy, kde do nich lezli mravenci a hodovaly na nich vosy. Rychle začínaly hnit. Bylo nutné je rychle sklízet a zpracovávat. Meruňky byly tak krásné, velké a šťavnaté...

Vysílala jsem holčičky několikrát za den posbírat spadlé ovoce. Ochotně běžely na zahradu a přinášely plné košíčky meruňek. Pořád jsme je jedli, vařila jsem meruňkové knedlíky, pekla koláče s meruňkami, ale meruňek byla pořád hora. Od rána do večera jsem vařila džem.

Když jsem tak vařečkou míchala tu slunečně oranžovou směs v hrnci, představovala jsem si, jaké to bude, až ten džem budeme v zimě mazat na palačinky k obědu, nebo na chleba s máslem ráno k snídani. Snila jsem si o tom, že do malých lahviček zavažuji léto. Chuť a vůni léta na zimu. A tak jsem nelitovala času, námahy, ani peněz za cukr a zavařovala a zavařovala. Nechtěla jsem dopustit, aby se ta bohatá úroda zkažila. Aby přišla vniveč.

Jak jsem tak smažila ty palačinky,

přemýšlela jsem o zajímavé přednášce, kterou jsem slyšela o víkendu. Docela souzněla s tím, co jsem krátce předtím četla v nějaké knížce. Chtěla jsem si to nějak porovnat v hlavě, projít své poznámky z přednášky, možná znovu přečíst tu knížku, dokud to mám v hlavě, dokud to nevyšumí. Možná bych si mohla i zapsat do svého deníčku, co mi připadalo důležité pro mne. Promyslet, co mohu vyvodit pro svůj život. Jinak to zapomenou.

Jeden z mých šuplíků u psacího stolu je plný různých sešitků s poznámkami ze zajímavých přednášek, které jsem si už nikdy po zapsání nepřečetla. Ty zajímavé důležité myšlenky přišly vniveč. Jeď! To je stejné jako s těmi meruňkami! Musím zpracovat úrodu myšlenek, které mne oslovily. To je přece minimálně důležité jako meruňky. A do zavařování jsem se pustila, protože to bylo potřeba, i když se mi někdy nechtělo. Neodložila jsem to na příští týden nebo až se mi bude chtít. Dokonce jsem se jednou nešla s dětmi koupat. Bylo jasné, že tohle se odložit nedá.

Proč teda se zpracováním myšlenek váhám? Princip je tu stejný, to je jasné. Nejsem já náhodou skrytý materialista? Když ony ty staré vyčichlé myšlenky tak nepáchnou a nemusí se vyhazovat do popelnice jako shnilé meruňky... Ale je jich taky škoda.

**Převzato z knihy Hany Pinknerové
Budu asi lítat
připravila Jana Šlachťová**

Kanonizace papežů v Římě očima brněnských poutníků

V neděli 27. dubna 2014 na svátek Božího milosrdenství svatořečil papež František své dva předchůdce Jana Pavla II. a Jana XXIII. Této události se v Římě účastnila i naše tříčlenná rodina. Přípravy na cestu jsme zahájili nedlouho po ohlášení termínu svatořečení na podzim 2013. Koupili jsme si letenky z Vídně do Říma a přes internet jsme si zarezervovali ubytování v penzionu nedaleko jedné z bývalých městských bran Porta Maggiore.

Po příletu do Říma jsme měli dva dny na poznávání památek. První den jsme

navštívili dobře známé antické památky – Koloseum, Konstantinův oblouk, Forum Romanum a jeden ze sedmi římských pahorků Palatin, na němž bylo podle pověsti město založeno.

Ze starověkého Říma jsme se přesunuli až do 16. století – přes Španělské schody jsme vystoupali k jedné z římských vil Villa Medici. Součástí prohlídky byly nejen obytné místnosti kardinála Ferdinanda Medici, ale také krásné piniové a cypřišové zahrady, ze kterých byl nádherný výhled na baziliku sv. Petra. Viděli jsme i Lateránskou baziliku, jednu

ze čtyř římských papežských bazilik, která je současně je biskupskou katedrálou papeže.

V sousedství baziliky jsme si prohlédli významnou křesťanskou památku Svaté schody. Podle legendy po nich kráčel Ježíš v paláci Piláta Pontského v Jeruzalémě. Do Říma je nechala ve 4. století převézt matka císaře Konstantina sv. Helena. Schody jsou zakryté dřevěnými deskami a věřící po nich vystupují po kolenou. Místa, na kterých se našly skvrny po Kristově krvi, jsou označena měděnými značkami se skleněnými průzory.

Putování prvního dne jsme zakončili na Via Appia Antica, nejstarší římské silnici, která je lemovaná hrobkami a nachází se zde několik katakomb, jež v počátcích křesťanství sloužily k pohřbívání. Navštívili jsme katakomby sv. Domicily, které jsou nejrozsáhlejšími

římskými katakombami a jako jediné zahrnují i podzemní baziliku.

Druhý den jsme se vypravili do Vatikánu. Lidí oproti předchozímu dni přibýlo a cestou jsme potkávali mnoho skupin poutníků. Před bazilikou sv. Petra byla nekonečná fronta zájemců čekajících na vstup. Naštěstí jsme měli již několik měsíců dopředu koupené lístky do Vatikánských muzeí, takže jsme se dlouhému čekání vyhnuli. V muzeích bylo plno, ale do Sixtinské kaple, která je pro každého návštěvníka vrcholem prohlídky, jsme se dostali bez problémů.

Ze Sixtinské kaple se dá projít přímo do baziliky sv. Petra. Zde již byly přípravy na svatořečení v plném proudu, stejně tak i na náměstí před bazilikou. Organizátoři přivázeli květinovou výzdobu, kněží nacvičovali průběh slavnosti, byly již nainstalovány velkoplošné obrazovky. Na náměstí polehávaly

skupinky mladých poutníků, kteří se rozhodli zde nocovat, aby si na zítřejší událost zajistili co nejlepší místa.

Po prohlídce Vatikánu jsme se vrátili do centra Říma. V souvislosti se svatořečením bylo v římských kostelích mimo hlavní oltář možné vystavovat obrazy a relikvie Jana Pavla II. a Jana XXIII. Tuto zkušenost jsme zažili v kostele San Salvatore in Lauro poblíž náměstí Piazza Navona. Hned u vchodu byly nad protilehlými bočními oltáři vystaveny obrazy obou papežů a relikvie Jana Pavla II. Byly zde k dispozici citáty z proslavů obou papežů na papírových lístcích, které si návštěvníci mohli brát. Jeden citát Jana Pavla II. zněl: „Udržování radostné rodiny vyžaduje mnoho ze strany rodičů i dětí. Každý člen rodiny se musí stát svým vlastním způsobem služebníkem těch druhých.“

V sobotu před nedělní kanonizací probíhaly v různých římských kostelích vigilie s modlitbami, zpěvy, adoracemi a eucharistickými procesími. Závěrečným bodem našeho druhého dne v Římě bylo předem domluvené setkání se sestřičkou Mílou Čermákovou. Na Mílu jsme se moc těšili, vždyť jsme ji už 1,5 roku neviděli. Sraz jsme měli domluvený před vchodem do baziliky Svatého kříže v Jeruzalémě. A protože k Itálii patří pizza, zmrzlina a tiramisu, vzala nás Míla do cukrárny Království tiramisu. Mají zde nejlepší tiramisu v Římě a vybrat si můžete různé příchuť: klasické, jahodové, pistáciové, oříškové a další. Setkání bylo moc milé, Míla

nám vyprávěla o svých zkušenostech z Říma a Vatikánu, o své práci ekonomky, o práci s dětmi, o komunitě sester v noviciátu na Via Appia Nuova. Jen neradi jsme se po dvou hodinách loučili.

V den svatořečení jsme vstávali v 5 hodin ráno. Protože byl očekáván příjezd 3 až 5 milionů poutníků, byly na různých místech Říma nainstalovány velkoplošné obrazovky – kromě Svatopetrského náměstí a přilehlé Via della Conciliazione byly také okolo Andělského hradu, na Piazza Navona, u Forum Romanum a u baziliky Panny Marie Sněžné. Metrem, které bylo již od rána přeplněné, jsme jeli směrem k Vatikánu. Rozhodli jsme se sledovat průběh svatořečení na obrazovkách u Andělského hradu, protože nám bylo

jasné, že přímo do Vatikánu není šance se dostat. Všude proudily zástupy poutníků, všude byla slyšet polština. Jednotlivé skupiny byly označeny vlaječkami, odznaky, barevnými šátky, u poutníků z Afriky jsme dokonce viděli celé obleky ušité z látky potištěné portréty obou papežů. Na akci dohlíželi policisté, dobrovolníci, záchranáři. U východů z metra a na mnoha dalších místech byla zdarma k dispozici voda v plastových lahvích.

Bohoslužba začala v 10 hodin pod zataženou oblohou. Na průčelí baziliky sv. Petra byly vystaveny velké portréty obou papežů a náměstí bylo vyzdobeno 30 000 květy růží, které daroval Ekvádor. Na začátku mše svaté se papež František pozdravil s emeritním papežem Benediktem XVI. Když papež František zhruba 10 minut po začátku bohoslužby prohlásil Jana Pavla II. a Jana XXIII. za svaté, lidé začali tleskat.

Během kanonizačního obřadu byly ve stříbrných relikviářích přineseny relikvie obou papežů. V případě Jana XXIII. se jednalo o kousek kůže a v případě Jana Pavla II. o krev, která mu byla odebrána za účelem lékařského vyšetření. Relikviář Jana XXIII. přinesli členové rodiny, relikviář Jana Pavla II. Floribeth Mora Diaz z Kostariky vyléčená na jeho přímluvu v roce 2011 z mozkového aneurysmatu. Později v průběhu bohoslužby přednesla jednu z přímluv řádová sestra Marie Simon-Pierre z Francie uzdravená v roce 2005 na přímluvu Jana Pavla II. z Parkinsonovy choroby.

Zaznělo i svědectví o zázračném uzdravení řádové sestry Cateriny Capitani, a to na přímluvu Jana XXIII. Sestra se uzdravila po přiložení relikvie na ránu v roce 1966.

Oba svatořečení papežové pracovali pod vlivem Ducha svatého na obnově a aktualizaci církve, a to při uchování všech podstatných rysů její historie. Papež František charakterizoval sv. Jana XXIII. jako pastýře a služebníka církve s otevřeností vůči Duchu svatému. Sv. Jana Pavla II. pak jako papeže rodin a vyzýval k jeho přímluvě za úspěch nadcházejících synod o rodině v říjnu 2014 a 2015.

Průběh bohoslužby jsme měli komentovaný jednak italsky, jednak polsky, protože většina okolo stojících poutníků byla vybavena kapesními rádií a poslouchala komentovaný přenos z Vatikánského rozhlasu. V poledne jsme odjeli metrem zpět do centra Říma k vlakovému nádraží. Měli jsme štěstí, protože později stanici metra, která je nejbližší k Vatikánu, uzavřeli, což trvalo až do odpoledních hodin. Na obrazovce u baziliky Panny Marie Sněžné jsme ještě před odjezdem na letiště stihli závěr přenosu, kdy papež František projížděl mezi poutníky shromážděnými na Svatopetrském náměstí.

Domů jsme se vraceli unavení, neviděli jsme mnohé momenty zblízka, zažili jsme tlačence, přesto byl dojem z této události mimořádně silný.

Jana Pavel a Veronika Bednářovi

Nový farář Max: Úředník nebudu, mě zajímají lidi

a vedl jsem i víkendové a prázdninové akce

Odkud pocházíš?

Z malebného města Valašské Meziříčí. My Valaši jsme družní lidi. Život na Valašsku byl vždycky chudý, a to dává lidem dohromady.

Jaká je tvá rodina?

Jsem ze 6 dětí. Mám 5 starších sourozenců a 9 let po nejmladší sestře jsem se mamince narodil v jejích 41 letech. Tatínek nás vychovával hodně přísně. Čím jsme se sourozenci starší, tím víc se máme rádi. Jeden z bráchrů je také kněz a jedna sestra je Milosrdná sestra Sv. Kříže v Kroměříži. Tatínek je františkánský terciář a trvalý jáhen, stejně jako další z bráchrů.

Kde jsi byl před Fryštákem?

Působil jsem v Ostravě a zaměřoval se na práci s Romy.

Má práce s nimi nějaké odlišnosti?

Don Bosko pracoval se všemi. Romové jsou jiní, mají jinou mentalitu. Mají to těžší, jsou menšina, navíc je komunismus naučil žít z dávek.

Co na tebe v Žabínách čeká?

Tady budu dělat faráře. Jsem 12 roků knězem, dělal jsem vždycky kaplana. Takže to tu je pro mě výzva.

Náš letně naladěný rozhovor bude jak jinak než s dychtivě očekávaným a novotou vonícím farářem naší žabovřeské farnosti P. Maxem Dřímalem.

Otče Maxi, s radostí tě vítáme u nás v Žabovřeskách. Kdy si definitivně přivezeš kuférek?

Nastěhuji se v červenci. Ve Fryštáku, odkud se budu stěhovat, jsem strávil 6 let. Byl jsem tam 3 roky ředitelem komunity

7. Proč jsi se stal zrovna salesiánem?

Četl jsem životopis Dona Boska, který mě zaujal. Tehdy jsem pracoval se školou a ministranty a viděl jsem, že preventivní systém, výchovná teorie Dona Boska, funguje i v praxi.

8. Nebude pro tebe farářování trochu úředničina?

Úředník nebudu, mě zajímají lidi. Provinciál mě chtěl za faráře, jsem rád knězem a rád posloužím lidem svátostmi.

Co rád děláš ve volném čase?

Zajímám se o gastronomii. Jsem milovník česneku stejně jako můj tatínek,

kterému se přezdívá „česnekový král“...

Kdy slavíš narozeniny a jaké je tvé řeholní jméno?

Narozeniny mám 7. května a můj řeholní patron je sv. Damian de Veuster, kdysi mě zaujala knížka Otec vyhoštěných, která pojednává o jeho životě mezi malomocnými.

Děkuji otci Maxovi za rozhovor a už teď se těším, až se stane novým členem naší velké farní rodiny.

Milena Alday Delgado

co proběhlo ve farnosti...

První svatě přijímání 11. května 2014

Slavnostní okamžik prožilo třináct dětí z naší farnosti, když poprvé přijaly Pána Ježíše v Eucharistii. Na tyto chvíle se děti připravovaly již od podzimu. Rodiče je na každé přípravě doprovázeli. V neděli 11. května byla mše svatá v 10.30 h zahájena slavnostním průvodem ministrantů, prvokomunikantů i jejich rodičů, katechetek a o. Martinem Poláčkem, který v přípravě vystřídal otce Josefa Daňka. Na začátku mše svaté obnovily děti s rozžatými svíčkami křestní slib. V promluvě se zmínil o. Martin o Ježíši,

dobrém pastýři. Řekl také, že v dnešní době by možná Pán Ježíš sám sebe přirovnal k řidiči nebo k navigátorovi, který nás doprovází na cestě životem, a tak se nesmíme dát, kdyby nás někdo chtěl od této jízdy s Ním odradit.

Velké dík patří všem farníkům, kteří tyto děti i jejich rodiny doprovázeli svými modlitbami.

Eva Lišutinová

co proběhlo ve farnosti...

Nověna k Duchu svatému

Noc kostelů 2014

Naše farnost se 23. května potřetí připojila k tradiční Noci kostelů, při které se otevírají dveře mnoha kostelů, kaplí, sborů i modliteben. Otevřen byl jak farní kostel, tak i kaple sv. Václava. Kostel navštívilo 204 zájemců, kapli 171.

Hlavním bodem programu v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů bylo vystoupení pěveckého sboru Cappella Polyphonica Salesiana. Další program byl zaměřen především na historii působení salesiánů v Žabovřeskách, na výstavbu kostela a celého současného areálu a popis moderního liturgického prostoru.

K Noci kostelů se připojíme i příští rok, kdy budeme slavit nejen 200 let od narození sv. Dona Boska, ale také 20 let od posvěcení kostela a 15 let od zřízení farnosti.

Poděkovat bych chtěl všem, kteří mi pomohli s organizací této akce, konkrétně P. Jendovi Stuchlíkovi, svým rodičům, manželům Klangovým a Honzovi Mašterovi. Poděkování patří také celému pěveckému sboru.

Stanislav Caletka

Den farnosti 2014

Slunéčko o sobotním ránu radostně vysvitlo, a jen co farnice omyly umouněná dítkta, naškrobily sukně a farníci oblek vykartáčovali, už všichni

spolem kvačili do obíleného skromného to chrámu, aby s ostatními oslavili pouť farnosti a svátek Panny Marie Pomocnice křesťanů. Drazí, mám pocit,

že každoročně se nám naše pouť vydaří ještě o něco lépe.

Dopolední mši svatou celebroval Petr Vaculík a koncebrovali salesiáni Max Dřímál, Pavel Tichý, Petr Chovanec, Martin Poláček, Radek Gottwald, Jožka Klinkovský, Libor Všetula a Jenda

Stuchlík spolu s jáhny panem Vašíčkem a Václavem Kelnarem SDB. V kázání se zamýšlel otec Petr nad svatbou v Káně: „Ježíš učinil jako první znamení svého veřejného života hojnost dobrého vína... kříž je jeho posledním znamením... V obou případech je přítomna P. Maria, ale je zde nazvána jako matka, žena. Už v Káně přestává být matkou Ježíšovou, ale je matkou víry. Mariino mateřství se promění z mateřství biologického na mateřství duchovní. I Don Bosko viděl, jak je důležitá přítomnost P. Marie uprostřed našich domovů, komunit... Proměna vody ve víno se nestala nijak teatrálně a tak se to děje i s našim vnitřním společenstvím s Ježíšem, přichází nepozorovaně. To, co od nás Ježíš očekává, je ochota – naberte a přineste správci svatby... Co je k tomu potřeba? Vidět a přiznat si svou vlažnost – prosme P. Marii: ukaž mi, co mě činí skleslým. Dále upřímné úsilí v sebeovládání, každodenní práce. A konečně víra a zbožnost, důvěra v Boží moc, v Jeho slovo.“ Kůr praskal ve švech, slavnostní

mši svatou zpěvem doprovázel dětský sboreček i schola.

Rychlostí blesku se pak naše farní rodina přemístila do stanu k hrncům s gulášem, ale zázrak jako v Káně letos nenastal – a kdo zaváhal, na toho zbyl páreček. A po obědě také kávačka, kofola, pivo, tácy s ovocem a hromady výtečných ukázek žabinských cukrářek – sestry, která napekla ty vynikající kremrole?!

Honza Šlachta se skvěle ujal moderování programu, společně jsme si zazpívali, poznali nového faráře otce Maxe, zájemci si procházeli oratoř. Děťátka byla v pravý čas odvolána na zábavný dětský program se spoustou úkolů a her, odkud se vrátila spokojená a tradičně zahnědle ulepená od ledňáček.

Vtom se na hřišti objevilo 16 falešných jeptišek (z toho dvě pravé), které

v tanečním reji odhazovaly kusy oblečení a transparenty se loučily s odcházejícím P. Jožkou Klinkovským (do Fryštáku) a vítaly P. Maxe Dřímala. Ani jsme si nestačili se všemi povykládat a všechny obejít, a už se nám odpoledne chýlilo k závěrečnému požehnání.

Děkuji všem, kteří se zapojili do

příprav, a že těch ochotných rukou bylo. Jistě jsem nejen já cítila, jak je nám spolu dobře, že se máme rádi a že jsme i letos svátek Panny Marie Pomocnice všichni pěkně společně oslavili.

Milena Alday Delgado

Godspell: Nikdo nemá větší lásku

O předposlední květnové sobotě jsme měli možnost slyšet i vidět evangelijní zvěst jinak. Mladí žabinští zpěváci, tanečníci a hudebníci zahráli v sále pod kostelem Godspell. Inspirovali se americkým muzikálem ze 70. let a své dílo nazvali hudebně dramatickým experimentem. Režirovali Anežka Hessová a Jonáš Gloss. Jak žabinský Godspell vznikl, popisuje Anežka:

Začalo to snem, skoro jako dílo Dona Boska. Snít se má pořádně, protože pak nějakým záhadným způsobem zmizí všechny námitky a obavy. A najednou jsme tady: dvacet nadšenců, kteří si pro vás na svátek Panny Marie Pomocnice připravili muzikál Godspell.

Muzikál je něco jako velký hrnec emocí, ve kterém se společně vaří všechny

možné talenty: divadlo, poezie, hudba, zpěv, tanec, tvoření. A přitahuje jako magnet. Ať už herce nebodiváky. A taknakonec zjistíme, že nejkrásnější

na tom všem je ten proces objevování, co všechno dokážeme nějak říct, zazpívat, vyjádřit, zatančit a jak intenzivně se nás (každého jinak) ten muzikálový příběh dotýká.

O čem je vlastně Godspell? Evangelium podle Matouše se dostane do rukou mladých komediantů, takže to ze začátku vypadá jako estráda vtipných scének na motivy biblických podobenství. Postupně si ale uvědomíte, že ta postava s tričkem Supermana, které všichni říkají Ježíš, vnáší do všeobecné zábavy nový rozměr. I herci pomalu zjišťují, že díky Němu se z nich stává společenství

plné vzájemné důvěry a energie, komunita schopná proměnit svět v „nádherné město“. *Možná ho neuvidíme hotové stát, možná jen kámen na kámen můžeme dát a ostatní zvát.*

Ať v tomto městě zvoní smích a lidé tančí v ulicích!

Takové město není nebeský Jeruzalém, ale tohle místo, Brno, tohle společenství lidí, kteří se od Ježíše učí milovat. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. A tak i v našem muzikálu vede cesta lásky na kříž, ale možná ještě mnohem dál!

co proběhlo ve středisku...

Dětský den 2014

První červnový slunečný a teplý den byl přímo stvořený pro Cestu kolem světa. Společně s Frantou a Jardou se děti

vydaly po 37 státech světa, kde poznávaly národní tradice, domorodce nebo charakteristické znaky daných států.

Marnotratné prázdniny

Milé děti,
v dnešním Žabokuku se budeme věnovat jednomu moc známému biblickému příběhu. Znáte ho jistě jako podobenství o marnotratném synovi a najdete ho v 15. kapitole Lukášova evangelia. Zkuste si ho přečíst, nebo si ho nechte přečíst od rodičů, a můžete se směle pustit do naší tajenky. Najdete v ní žabokukovské přání na prázdniny. Buďte o nich...

Nicméně vyluštěním tajenky zcela nemusíte skončit. Můžete si

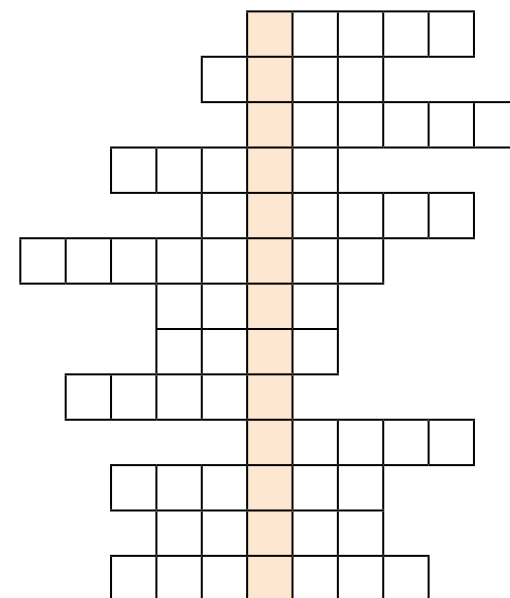
o podobenství s rodiči promluvit, nebo se nad ním sami zamyslet. Co těmito slovy chtěl Ježíš učedníkům říct? A co jimi chce říct nám?

Slyšeli jste někdy o tom, že každý z nás má k některé z postav podobenství blízko? Že se někdo chová jako mladší syn, někdo jako starší syn a někdo jako otec? A že se jeden člověk dokonce někdy může chovat jako mladší syn, někdy jako starší a jindy jako otec? Jací jste vy? A jací byste chtěli být?

Lucie Kučerová

1. Jaká zvířata pásł syn v cizí zemi?
2. Jaké zvíře dal otec zabít, když se syn vrátil domů?
3. Co žrala zvířata, která syn pásł?
4. „Tento tvůj bratr byl..., a zase žije.“
5. Který z bratrů vzal jmění a odešel?
6. Jako co pracovali otcovi služebníci?
7. Jakou nouzi zažíval syn v cizí zemi?
8. Jak syn oslovil otce, když se vrátil?
9. Jaké zvíře chtěl starší syn pro večírek a přátele?
10. „Nejsem už hoden nazývat se tvým...“.
11. Jaký šperk dal otec synovi, když se vrátil?
12. Starší syn slyšel po návratu bratra hudbu a...
13. Otec po návratu syna objal a...

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.

Stáří jako nejsvobodnější životní etapa

Milí čtenáři,

v tomto čísle Žabokuku vám přinášíme několik myšlenek, které na téma seniorů a stárnutí pronesla v rozhlasu lékařka a zakladatelka českého hospicového hnutí Marie Svatošová. Sama tehdy zdůraznila, že k důchodcům se počítá i ona. A že stáří bere jako dar.

„Vděčnost je tu určitě na místě. Stačí se projít po kterémkoliv hřbitově a číst si data na náhrobcích a člověk zjistí, kolik lidí se nedožilo ani středního věku, natož stáří. Já samozřejmě jako lékařka moc dobře vím, že ke stáří patří i spousta nesnází. I když pomineme choroby, i tak toho těžkého ještě zbude dost. Úbytek sil, snadnější unavitelnost, všechno už jde pomaleji, zrak a sluch slábne, člověk si musí zvyknout na státní zuby, no a pak to nešťastné zapomínání... O tom všem vím a rozhodně to nepopírám. Jenže mě vždycky zlobí, když někdo vidí stáří vytržené z celku života a ještě z něj dělá soukromou tragedii. Zlobí mě, když někdo zredukuje člověka na starce a celý lidský život na jednu z životních kapitol. To, že si člověk ve stáří nemůže dovolit to, co mohl v mládí, není ještě důvodem k tomu, aby si zoufal. Naopak. Stáří méně obtěžkané nepodstatnými věcmi mládí může dokonce znamenat svým způsobem nejsvobodnější fázi života. Člověk má příležitost přemýšlet nad životem s větším odstupem a díky životním zkušenostem dokáže lépe rozlišit hodnoty trvalé od těch pomíjivých.“

Podle paní Svatošové o čemsi vypovídá, jestli člověk dovede své stáří prožívat a vychutnávat si radost z drobností, nebo jestli je naopak mrzout a „svým mrzoutstvím otravuje život i lidem okolo sebe“. „Na tom, jaký je člověk ve stáří, pracoval celý život a tudíž je za to taky osobně zodpovědný. A nelze se vymlouvat na zlou dobu, na nepříznivé okolnosti. Ty byly vždycky. A přesto tu vždycky byli i lidé radostní a příjemní, kteří se tou zlou dobou nenechali otrávit. Ona to dokonce není ani otázka povahy. Na tu se mnozí taky rádi vymlouvají. Já si myslím, že je to spíše otázka vůle. Buď chci, nebo nechci. A když chci, tak se i ve stáří dá ještě leccos na sobě vylepšit.“

Paní Svatošová pak cituje jednoho muže, který se dal slyšet: „Od svých 70. narozenin žiji daleko intenzivněji! Když se moje sedmdesátiny oslavovaly, vůbec jsem nebyl šťastný – připadalo mi to jako loučení se životem. Ale pak jsem si řekl: sedmdesátka! To přece není nic samozřejmého! Každý rok je přece zvláštním darem! A tak jsem začal opravdu žít, všechno vychutnávat. Teď všechno vidím mnohem líp. Dokážu přehlížet leccos, co mě dřív zlobilo. Raduji se z maličkostí. Už se nezlobím pro malichernosti. Leccos se pro mě stalo bezvýznamným. Ale zrovna tak se leccos, o co jsem dříve vůbec nedbal, stalo důležitým. Jsem mnohem klidnější. Taký se už neobávám konce. Den ze dne jsem více vyrovnaný se svou smrtí. V sedmdesáti jsem vlastně začal teprve pořádně žít!“

Jak na tom člověk sám je, může podle Marie Svatošové poznat z malého testu. Otázky si může každý navrhnout sám. Mohou znít třeba takto:

„Snažím se mít pochopení pro druhé, i když jsou o hodně mladší?“

Snažím se chápat i ty, kdo se ode mě hodně liší svou povahou?

Snažím se být nahraditelný?

Dokážu se zasmát vlastním slabostem, své zapomnitelnosti?

Dokážu se přizpůsobovat nepředvídaným situacím?

Dovedu si udělat čas na zamyšlení?

Umím se těšit z drobných radostí, z přírody, z pohody?

Umím se usmát, i když mi zrovna není akorát?

Umím se usmát, i když je na mě někdo nepříjemný?“

Marie Svatošová také citovala příběh z knihy Ballinga Adalberta Ludwiga o setkání staré dámy a plastického chirurga. Žena v něm lékař říká, že by si své vrásky nenechala odstranit, ani kdyby jí to nabízeli zdarma. „Podívejte se – toto je moje tvář. Patří ke mně. Je v ní vyryt celý můj život. Moje tvář dožrála v radosti i v utrpení. Ne, já žádnou jinou tvář nechci! Operujte lidi, kteří to potřebují – třeba po popáleninách, po autonehodách – tady jsou vaše plastické operace plně na místě. Ale ne takové vrásky, kterých člověk čestným způsobem nabude. Tvář přece odráží nitro člověka – to, co vyrostlo, vyžrálo, vytrpělo...“

A jak paní Svatošová dodává, starých

lidí, kteří jsou staří rádi, je mezi námi hodně. „Jeden kněz prozradil, jak se denně modlí jeho 92letá maminka: Milý Bože, jsem připravena, chceš-li mě dnes odvolat – ale co se mě týče, zas tak příliš nespěchám.“

A na závěr exkurzu do myšlenek zakladatelky hospicového hnutí přidáváme její vtip: „Přijde starý manželský pár do nebe a svatý Petr je tam provází. Všechno je naprosto úžasné, žena je nadšená, říká, že se jí o něčem takovém ani nesnilo. Když to všechno vidí její muž, zoufale se rozplácne a pak se vztekle pustí do své ženy: Za to všechno můžeš ty! To byla pořád samá makrobiotika, cvičení, žádný alkohol a cigarety, krémy s UV filtrem – vidíš, vidíš, kdybys s tím nejančila, mohli jsme tu být o patnáct let dřív!“

Lucie Kučerová

Perly z kázání

1. 12. 2013 P. Jan Stuchlík

Co můžeme darovat bez peněz?
Zamysleme se, že jsme bohatí, i když
jsme chudí!

6. 1. 2014 P. Jan Stuchlík

Když otevřeme Ježíšovi své nitro, může
k nám vstoupit a naplnit nás!

23. 3. 2014 P. Jožka Klinkovský

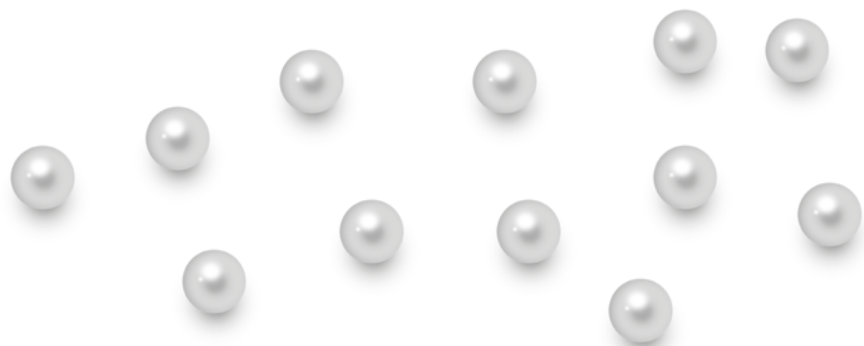
Jsme na cestě k plnosti víry.

27. 4. 2014 P. Libor Všetula

Naše zranění a naše bolesti jsou místem
setkání s Ním. Kristus nikdy neslí-
bil, že svět zbaví utrpení a ran, ale slíbil,
že v tom všem bude s námi.

11. 5. 2014 P. Radek Gottwald

Každý z nás má své specifické poslání.
Když se k němu během života přibliž-
jeme, nalézáme vnitřní pokoj.

Přechodná změna místa stálé zpovědní služby v Brně

Z důvodu rekonstrukce bude kostel sv. Maří Magdaleny v Brně od pondělí 16. června 2014 do soboty 13. září 2014 uzavřen. Během této doby bude stálá zpovědní služba zajištěna ve zpovědní místnosti v katedrále sv. Petra a Pavla na

Petrově, a to v obvyklém rozsahu, tedy v pracovní dny pondělí až pátek od 9.00 do 16.30 hodin.

Více zde: <http://www.biskupstvi.cz/zpovedni-sluzba>.

Ze života

„Proč jdeš pozdě?“

„Zdržel mě chlápek, který ztratil
dvoutisícovku.“

„To je fajn, tys mu pomáhal jí najít?“

„Ne, já jsem na ní stál.“

Posluchačka se dovolá do rádia: „Haló,
dovolala jsem se do rádia?“

Rádio: „Ano, co si přejete?“

„A to mě uslyší všude?“

„Ano, všude paní.“

„I v obchodech?“

„Ano, taky.“

„Honzo nekupuj vajíčka, protože Rita
mi je donesla. Opakuju, nekupuj vejce!“

Slečna na poště podává telegram obsa-
hující jediné slovo „ano“.

Poštovní úředník jí sděluje, že za stej-
ný obnos může poslat šest slov. Slečna
v rozpacích odpovídá:

„Nezdá se vám, že šestkrát ano by znělo
až moc nadočkávě?“

Sedí dva bezdomovci pod mostem
a baví se:

„Slyšel jsem, že je finanční krize.“

„A jak se to může dotknout mě?“

„Máš nějaké známé podnikatele nebo
bankéře?“

„Ne.“

„Tak teď budeš mít!“

Horský průvodce říká: „Kdyby dámy
na chvilku zmlkly, slyšeli bychom řev
vodopádů.“

Dvě prodavačky se baví za regály.
Přiběhne třetí a povídá: „Holky, v ob-
chodě jsou zákazníci!“

„Tak buďme potichu, oni zase odejdou!“

CHVÁLA STVOŘENÍ

NA LOUCE ZÁŘÍ TISÍCE KVĚTŮ,
JAK PALETA BAREV MALÍŘE,
NEŠETŘIL KRÁSOU STVOŘITEL K SVĚTU.
JÁ MŮŽU BÝT BOHÁČ BEZ JEDINÉHO HALÍŘE,
STAČÍ SE ROZHLÉDNOUT KOLEM SEBE –
DIVOKÁ ŘEKA A MODRÉ NEBE,
VRCHOLKY HOR S ČEPICÍ SNĚHU,
V CHUDOBCE NA STRÁNI ZŘÍŠ BOŽÍ NĚHU.
RYBNÍK JAK OKO JE S ŘASAMI KAPRADÍ,
STUDENÁ VODA V NĚM MĚ NOHY OCHLADÍ.
CESTIČKA Z OBLÁZKŮ DO ÚDOLÍ KLESÁ,
NA PAŘEZ USEDNU VE STÍNU LESA.
MÉ SRDCE PLNÉ JE DÍKŮ A CHVAL
ZA VŠE, COS PANE MI V ŽIVOTĚ DAL.

JAN ŠLACHTA